

Ruh İ Le Su

– Sultan · 24 Kasım 2011

Okuldan gelir gelmez soluğu sobanın başında alıyorum. Paltomun kollarından dökülen yağmur damlaları sobanın üzerine “şıp, şıp” diye düşüp, oynaşarak kaybolup gidiyorlar. Soğuktan kaskatı kesilmiş elimin kemikleri, sıcak sobanın üzerinde ısınarak kendine geliyor. Ayaklarım sanki olanca suyu emmişte ağırlaşmış olduğu yerde." Sanki Bangladeş sokaklarında suyla harmanlandım, bütün gün ?

Babam, kalın çerçevesi gözlüğünü takmış, gazetenin içine gömülmüş, divanda. Üçüncü sayfa haberlerini okur ilk önce. Kızdıkça, ağzında biriken küfürleri gelişi güzel fırlatır, örümceklerin tutunduğu ağların üzerine." Ulan, diyor ulan, keseceksin bu evden kaçan kızları" Göz altından bakıyor bana kaşlarını belirterek. Kaşları harman zamanı mısırları üst üste demetledikleri kadar kalın ve karmakarışık. Sonra sus oluyor dili. Mırıl mırıl mırıldanır tekir kedi gibi arada. Sonra kaybolup gider başka bir boyuta, dünyadan bir haber. Dünya ondan bir haber. Geçinip giderler. Birini söndürmeden diğerini yakar, sigaranın. Kül tablası dolmuştur ağzına kadar. Neredeyse divan örtüsü yanacak. Oysa; gece körü karanlığında işlemiş annem onu çeyizine. El oğlu kıymet mi bilir sanki? Varsın yansın. Canı sağ olsun, kafı gelir.

Annem, az ilerde ocağın üzerine koyduğu tencerede tarhana çorbası karıştırıyor. Her karıştırmaya sıtmaya tutulmuş gibi kalçasından yukarısı oynuyor. Çıplak ve taraklı ayaklarında, kemik rengi, kırk numara terlik. Parmakları taşmış, tırnak uçları yere doğru öksüz saçaklarda ki hissiz buz okları gibi. Yerdeki renk renk ipliklerden dokunmuş paspasın üzerine düşecekler sanki.

Ben sırtımdan okul çantamı indirdim. Sobanın arkasına bıraktım. İçini açıp bakıyorum. "Olamaz, kitaplarım ıslanmış. Defterimdeki yazılar birbirine girmiş. Ne yapacağım" diye bakıyorum, hane sakinlerine. Bakmıyorlar bana. Duyuramıyorum sesimi, onca kuvvetimle bağırısam da. Herkes hissizleşmiş bu bangladeş sokağında. Kulaklarına dolmuş, buz gibi renksiz ve paslı demir kokusu. Baş ucunda duran isli lambanın fitilini biraz daha yükseltiyor babam. Gündüzler torbaya girdi sanki. İlla gece vakti okur her zaman. Benim ödevlerim o yüzden gece yarısına doğru sarkar. Ah baba ah. Hiç anlamazsın halimden...

Siyah önlüğümün arkasındaki kopçaları çözmeye çalışıyorum. Biri zaten kopmak üzereydi "tık" diye düştü tahta döşemenin üzerine.

Kör gözlü gaz lambanın ışığı ancak babamı aydınlatıyor.

El yordamıyla bulmaya çalışıyorum kopçayı. Annem bugün tahtaları kazulamış(sert bir fırça veya eski bir bıçakla kararmış tahtaları, fırçalayarak, beyazlatmak – rengini açmak için biraz suyla ıslatarak yapılan eyleme denir) besbelli, tahtadan firar eden ağaç kokusu genzimi yakıyor.

Nenem her zaman ki gibi, yer yer dökülmüş beyaz saçlarından, iki yanından örülmüş ince örgülerini

çözüyor.Bir yandan da söyleniyor." kaç zamandır tarak vurmadinız başıma, kınada yakmadınız" deyip, göz altından annemi süzüyor usulca.

Saç tellere oraya –buraya dağılmasın diye, önüne serdiği beyaz başörtüsünün üzerine tarıyor saçlarını. "Şeytanlar, cinler, cadılar, toplarlarmış o saçları ya da kesip oraya buraya attığımız tırnakları da bize kötülük, büyü yaparlarmış.

Ya toplar alır ateşe atardı yada toprağa gömerdi. Tırnak ağacı çıkacak yakında arka bahçede ki odunluğun yanında.

"Hiç cin gördün mü babaanne? " Babaannem göz ucuyla bakıyor. "Gel yanıma, saçlarımı tararsan anlatırım.

Yaş tahtaya da basmaz hiç.İlla ki bir pazarlık söz konusu olur.

Kopçayı zaten bulamadım."Of diyorum of" Sarkık dudağını daha bir sarkıtıp soruyor babaannem

"Bana mı ofluyon kız deli, diyor."Yok babaanne, önlüğümün kopçası koptu-kayboldu.Onu bulamadım da ona ofluyordum."

"Sonra bakarsın gel tara saçlarımı" diyor."Kaç vakittir zaten tarak vuran olmadı."Deyip yine anneme bakıyor. Annem hala tarhana çorbasını karıştırıyor.Kaynasa bile, üzerine kaymak tutmaması lazım. Onun için tahta kaşıkla sürekli karıştırıyor.Kaynayınca mum ışığında kısılarak ocak üstünde özümsemeye bırakacak.Hele bir kaynasa. Kör olmayasica tüpleri artık yarım dolduruyorlar.Hiç bizim gibi fakirleri düşünen yok...

Babaannemin saçları iyice seyrelmiş.Elimin arasında var ile yok arası bir şey. Bembeyaz saçları, karanlık loş odamızın içine nur gibi doğdu sanki.

" Evvelden ne saç vardı bende. Ta belimdeydi.Bir de kalındı ki aha kolum gibi sanki. Sonra, sonra döküldü gitti. Evvelden diye başlar hep söze.Anlatır da anlatır. Kimse duymaz sonra.Duvarlara anlatır. Duvarlar bunalır simsiyah olur.Paslı bir koku dolar odaya.Oda başka bir boyuta geçer.

"Evvelden çok ama çok evvelden.Güzel kızdım hani gençken.Az dolanmadı peşimde ağanın küçük oğlu " der.

Kırışmış, derisinin yer yer lekelenmiş titrek elleriyle kapatırken, takma dişi üç- beş kez tavaf eder ağzının içinde.Sonra eliyle "lak" diye oturtur yerine.Gözleri hep parlaktır.Lacivert geceye takılmış yıldızlar gibi.Yüreği unutamamıştır ağanın küçük oğlunu. Buruşmuş ağzıyla, çizgilerin çömeldiği yüzünden kalkmak bilmeyen koyu gri bulutlar bile unutturamamıştır ...

"Ağanın oğlu da yığitti hani.Bir ata binişi vardı ki görme. Yamadan aşıya rüzgar gibi eserdi. Biz kızlar, çeşme başında yüreklerimiz ağzımıza gelir yanaklarımız al al olurdu. Pehlivan gibiydi.Güz işleri bittimi, güreşler olurdu meydanda.Hep kızlar onu izlemeye giderdik.Başımıza siyah çemberler takar analarımızın-ninelerimizin entarilerini giyinirdik. Bizim kız olduğumuzu anlamazlardı" der,bıyık altından

sinsice bir bakış bırakırdı cam'a vuran yağmur damlalarına.Sanki utanacak bir iş yapmış, kırıılmış yanakları pembe pembe olmuş gibi gelirdi ona, kapatır yine ağzını, kına kokulu avuçlarının içiyle.

“ Acıtma kız, az yavaş tara. Ahırdaki ineğimi kaşağılıyosun? Bu da can. Kafamın derisi inceldi zağar. Ben yaşlandım artık. Az kına yakılıydı hem başımda ağrımazdı. Artık hem ne saçıma tarak vuruluyor ne de başıma kına yakılıyor. Ana yok, ata yok, er yok oğul desen kendi dünyasında. Ahh , diyor ah Ahmed'im geleydi .Alıp götürürdü beni buralardan. O da bir gitti İstanbul denen boyu batasınca şehre.Öldü mü, kaldı mı bilen yok. En son ne zaman mektup yolladıydı gelin? Diyor, laf atıyor anneme.

Annem, tarhana çorbasının üzerinde ki buğuların sıcaklığıyla başka bir memlekete göç etmiş ruh aleminde... Kız kardeşleri gelir gözünün önüne. İkisi de everim olmuşlardır şimdiye.O kaçtığında biri üç biri beş yaşındaydı.Dile kolay oniki yıl geçti aradan. Kolay mı sandın ? On iki senenin adı vardı...

Babası zaten bir avuç garip köylü.İki keçinin peşinde gün boyu döner durur. Keçilerden biri tellerin arasından geçip gitmiş karşı tarlaya.”Gel” der gelmez.”İnadım inat” der babama.Tellerin arasından, elini-kollarını çizdirip geçer en sonunda.Sonra bir mayına basar garip ayakları, fırlatır mayın iki metre öteye.Parçalarını kapışır yağmacı kargalar. Boyu devrilesice kargalar.Yürekleri kavrusıca kargalar. Kurtlar inip kemiklerine kadar yemişler etini, iliğini. Birkaç kemiğini toplayıp gömdük usulen.Babam tümünden günahsız gitti bu memlekette.

Sonra kargaları kovalıyor Saliha her gördüğü yerde.Ya taşa tutuyor.Ya eline geçirdiği sopalarla düşüyor peşlerine.Bilen biliyor da bilmeyen “ delirmiş bu kız” diyor.

Anası geliyor gözünün önüne. Elleri, saçları kınalı anası. Yüreği yaprak gibi titriyor.” Gitme kızım, diye tutuyor ellerini. Gitme ne olur.Elin yabancı.”

Bir elinden babam tutmuş çekiştiriyor bir yanında anası, sırma saçlısı, “Saliha'm” diye dövünüyor, gül kokulu anası.

“Ana bırak beni. Ben o adamla evlenmem. Beni satıyorsunuz siz.Ben o yaşlı adama karı gitmem.” Ananın, ağzı damağına yapışmış.Kurumuş, dili kaskatı. Kelimeleri yutmuş sanki. “Gitme, evermem seni, ama bu işe yaramaz adama varma.Heba etme kendini de bizi de!” Saliha, çeker kurtarır elini anasından.Düşer bir karartılı gölgenin peşine.

Anası şaşkın. Anası yüzünü karşı dağa çevirmiş. Anası perperişan.Bir ağıt dökülür gözlerinden,sicim sicim kan karası.Kara muskalar bağlanmış bir zaman boynuna.Faydasız .Çaresiz bir gatuğaz(kendinde olmayan) olmuş kadın. Saliha'nın anası aklını yitirdi demişler.Dili dönmez, gözleri kör olmuş. Yanmış, tutuşmuş kızının hallerine de bu hale gelmiş, derler.

Annem yeşil çemberiyle siliyor göz pınarlarını. Anasını göresi geliyor.”Anam, eline ayağına kurban olduğum gül kokulu anam.Seni dinleseydim böyle mi olurdu” diye ağıt yakar her gece. Varıp gitmeye yüzü yoktur.Babamda yanaşmaz. “Artık baba evi de neymiş.Kocanın evinden iki adım dışarı çıka

bacaklarını kırayım senin.”

Susmuş işte anam.Hep susmuş. Konuşacak olmuş susturmuş babam bir yumrukta. Böğürüne yediği darbelerden, öksürdükçe ciğeri gelir ağzına... Kuru bir lokma . Bir avuç içi kadar mutluluk görmeden göçmek vardır kaderinde.

Babam hep sigara içer.Kasabada, inşaattan düştüğünde bir ayağı kırıldı. Otuzbeşinde çürüğe çıktı. Kahveden eve, evden kahveye. İnşaat sahipleri yardım yapıyorlar.Erzak birkaç kuruş sokuşturuyorlar astarı söküğe cebine..O da son zamanlarda azaldı. Şimdi daha çok içiyor sigarayı. Sigara içtikçe ne geçiyorsa artık eline. Otuzbeşinde kocadı babam. Otuzbeşinde dağ gibi adamı bir nefeslik rüsgar savurdu yaprak gibi...

İçi geçmiş babaannem, annemin tarhana çorbasına tavada kızdırıp, pul biber ve naneyi “ cos” diye, tencereye boşaltmasından ürpererek “ ne oldu” der gibi bakıyor sağına- soluna uyumlu gözlerle...

Babam sobanın üzerinde çevirdiği radyonun pillerini, radyonun arkasındaki yuvalarına yerleştirip bir iki denemeli cızırtıdan sonra radyo kanallarında geziniyor.Türküler, belki de bu evin kasvetli havasını alıp götürüyor.Ya da daha da çok artırıyor kim bilir. Tahta kaşıklar, birerli ikişerli , sofraya gelen çorba tenceresine girip -çıkıp ısıtıyor kursakları.

Anamın gözleri doluyor. Bir anası iki bacısı geliyor gözünün önüne. Anasına evlatlık yapamadı.Hiç olmayanda kardeşlerine sahip çıksam diyor. Bir ana üç kız.Siyah çemberlere bürünmüş... Yas tutmuşlar yıllar boyu...

Babamı takmayacak artık. Yıllarca ses etmediği yeter. Yarın sabah erkenden gün ağarmadan gidecek.Gidecekte af dileyecek anasından.Helallik isteyecek yüreğinden.Elbet anası kıyamaz kızına. Nazlıyı da götürecekt.”Torunun” diyecek. “ Aha bu da torunun.” O vakit hiç dayanamaz anası,kesin affeder.” Öpecek ellerinin içini. Ah ana kokusu bağrında bir bıçak ki hiçbir tarifile anlatılamaz. Radyodan bir şarkı yükseliyor.Sanki kuvvetine, kuvvet veriyor.

Evlerinin önü mersin
Ah sular içmem gadınım tersin tersin
Mevlâ'm seni bana versin

Al hançerini kadınım vur ben öleyim
Ah kapınızda bi danem, kul ben olayım

Evlerinin önü susam
Ah su bulsam da gadınım çevremi yağsam
Açsam yüzünü baksam dursam

Al haerini kadınım vur ben leyim
Ah kapınızda bi danem, kul ben olayım

...

...

...